



## **Centrul Național de Cultură a Romilor – Romano Kher**

Director: Mihai Neacșu

Coordonator program „Producția editorială romă”: Crina Marina

Morteanu, consilier

Coordonator volum: Gabriela Murgescu, consilier

### Contact:

Splaiul Independenței 202A, etaj 9, sector 6, București

e-mail: [secretariat@cncr.gov.ro](mailto:secretariat@cncr.gov.ro)

telefon: 021-313 52 11

fax: 021-313 52 10

website: [www.cncr.gov.ro](http://www.cncr.gov.ro)

### **Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**STĂNESCU, VALERICĂ**

**Piatra din piatră** / Valerică Stănescu. - București : Editura  
Centrului Național de Cultură a Romilor, 2017

ISBN 978-606-94348-4-0

821.135.1

Prefător: Gabriela Murgescu, consilier CNCR-RK

Acest volum a fost publicat în 1000 de exemplare de către Editura Centrului Național de Cultură a Romilor, în cadrul programului „Producția editorială romă” și va fi distribuit gratuit.

**Valerică Stănescu**

# **Piatra din piatră**

**Editura Centrului Național de Cultură a Romilor**  
București  
2017



## **CUPRINS**

|                                      |    |
|--------------------------------------|----|
| PREFAȚĂ .....                        | 11 |
| Toamna.....                          | 15 |
| Pușcăria e în trup .....             | 16 |
| E greu somnul.....                   | 17 |
| Secretul vieții.....                 | 18 |
| Țărâna e țărână .....                | 19 |
| Omul e pește fără apă .....          | 20 |
| Închinare.....                       | 21 |
| Rugăciune.....                       | 22 |
| Mă iertați, vă rog.....              | 23 |
| Poetul și portretul lui .....        | 24 |
| Statuia de bronz .....               | 25 |
| Moartea prepeliței .....             | 26 |
| Iubire falsă.....                    | 27 |
| Trezirea e moartă.....               | 28 |
| Înțelepciunea te învață.....         | 29 |
| Trezește-te, române, din somn! ..... | 30 |
| Ostaș, nu pleca din post! .....      | 31 |
| Neamul meu .....                     | 32 |

|                                     |    |
|-------------------------------------|----|
| Eu nu tac.....                      | 33 |
| Ploaia lor e moartă .....           | 34 |
| Urare de sărbători.....             | 35 |
| Olarul .....                        | 37 |
| Grădina e vie .....                 | 38 |
| Cu ochii în patru către cer.....    | 39 |
| Natura e garanția vieții.....       | 41 |
| Judecă în viață.....                | 42 |
| Războiul e mic, dar nu doare .....  | 43 |
| Trupul meu e viu .....              | 44 |
| Ochii văd, inima cere .....         | 45 |
| Când se termină mosorul.....        | 46 |
| Un copil ordonat.....               | 47 |
| La stână .....                      | 49 |
| Goana lor.....                      | 50 |
| Roata vieții .....                  | 51 |
| Muritorii .....                     | 52 |
| De ce plânge mama? .....            | 53 |
| Rugăciunea mea .....                | 54 |
| Credința și crezul sunt frați ..... | 55 |
| Încearcă să te salvezi.....         | 56 |

|                                       |    |
|---------------------------------------|----|
| Iubirea e cancer .....                | 57 |
| Fața de om nu rămâne față .....       | 58 |
| Doamne, lasă-ne viața! .....          | 59 |
| Nu mai sunt ce am fost.....           | 60 |
| Copilărie, m-ai părăsit!.....         | 61 |
| Căința în trup .....                  | 62 |
| Cere-ți iertare! .....                | 63 |
| Fără dragoste de Dumnezeu murim ..... | 64 |
| Învierea din morți .....              | 65 |
| Unde e viața? .....                   | 66 |
| Să vedem viața .....                  | 67 |
| Doamne, tu ești stăpân .....          | 68 |
| Pădure, dragă pădure .....            | 69 |
| Ziua păcii, zi de mai .....           | 70 |
| Lume, trezește-te din somn! .....     | 71 |
| Soarta vieții .....                   | 72 |
| Vremea-i vreme.....                   | 73 |
| Dorul e dor, rămâne în om .....       | 74 |
| Trupul meu .....                      | 75 |
| Să mulțumim lui Dumnezeu.....         | 76 |
| Primăvară, primăvară .....            | 77 |

|                                  |     |
|----------------------------------|-----|
| Cântec de suferință.....         | 78  |
| Cerem ajutorul tău.....          | 79  |
| Crucea și crezul tău .....       | 80  |
| Pescari de oameni.....           | 81  |
| Scrie scrisoarea mea.....        | 82  |
| Deșteptul .....                  | 83  |
| Umbra lor .....                  | 84  |
| Ajută-ne, Doamne!.....           | 85  |
| Copacii mor în noi.....          | 86  |
| Noi suntem viii și morții .....  | 87  |
| Ține la viața ta! .....          | 88  |
| Natura e în om! .....            | 89  |
| Judecă și tu!.....               | 90  |
| Doamne, dă-ne crezul! .....      | 91  |
| Doamne, deschide raiul! .....    | 92  |
| Iubirea rămâne iubire .....      | 93  |
| Mântuirea e a ta.....            | 94  |
| Cuvântul e puterea .....         | 98  |
| Încearcă și tu! .....            | 99  |
| Viața nu e balon de jucărie..... | 100 |
| Băutura ucide oameni.....        | 101 |

|                                              |     |
|----------------------------------------------|-----|
| Scapă de blestem, fumatul.....               | 102 |
| Bătrânețe, haine negre .....                 | 103 |
| Fă război cu moartea .....                   | 104 |
| În trup ai război .....                      | 105 |
| Cu trupul meu.....                           | 106 |
| Primăvara la țară.....                       | 107 |
| Fără Dumnezeu putrezești.....                | 108 |
| Copilărie, unde ești? .....                  | 109 |
| Nu gânde greșit în viață .....               | 110 |
| Nu e bine să fii demon.....                  | 111 |
| Viața e ca o pătură pe care ți-o speli ..... | 112 |
| De ce e omul fără viață? .....               | 113 |
| Stejarul din grădină .....                   | 114 |
| Vreau să fiu iar copil .....                 | 115 |
| Piatra din piatră .....                      | 116 |
| Fedeleșul din pădure.....                    | 117 |
| De trei zile plouă-n sat .....               | 119 |
| Lenevia nu se plătește .....                 | 120 |
| Berzele zboară, sunt oameni.....             | 122 |
| Noul Testament .....                         | 123 |
| Cântarul face dreptate.....                  | 124 |

|                                |     |
|--------------------------------|-----|
| Săracul.....                   | 125 |
| Poezia vremii.....             | 126 |
| Oamenii sunt de ciocolată..... | 128 |
| Ploaia.....                    | 129 |

## PREFAȚĂ

Valerică Stănescu reprezintă fundamental spiritualitatea romă. El știe, cu înțelepciunea omului de cultură, că a fi poet al romilor nu înseamnă a-i „reda” viața sau a exprima în copii fidele sentimente, pasiuni sau gânduri, ci a clădi pe această temelie un edificiu unic, în care romii să își recunoască propria lor virtualitate creatoare.

Toată lumea a remarcat, aproape fără excepție, maturitatea scrierii lui Stănescu și caracterul hotărâtor pe care poemele sale îl au asupra creației sale, ele exprimându-l pe autor adânc și complet.

Începută sub semnul intimei legături cu creația literară, evoluția poeticii lui Valerică Stănescu se cristalizează printr-o simbioză între contactul său intens cu tezaurul folcloric rom și îndemnul literaturii culte. Arta sa poetică este aceea a unei vocații native de extraordinară vitalitate, care își caută matca proprie, preluând din poezia românească și universală ceea ce acceptă structura și personalitatea unei poetice clădită pe tradiția unui întreg popor: poporul rom. Astfel, poezia sa trebuie înțeleasă în sensul reprezentării revelatorii a acestui neam, care se va putea recunoaște oricând în patetica sa virtuozitate.

Vocația tehnică a poetului o înțelegem ca puțința sa de a da oricărui subiect o complexitate expresivă, revelatoare. Identificăm, astfel, în volum poezii cu caracter de îndrumar pentru viață („Nu gândi greșit în viață”, „Încearcă și tu!”, „Judecă și tu!”, „Băutura ucide oamenii”, „Scapă de blestem, fumatul”), sau dedicate vârstelor extreme – cea a inocenței, după care oftează și cea a bătrâneții, care îl învăluie cu înțelepciunea, dar

și cu tristețile ei („Vreau să fiu iar copil”, „Copilărie, unde ești?”, „Copilărie, m-ai părăsit!”, „Bătrânețe, haine negre”, „Nu mai sunt ce am fost”, „Când se termină mosorul”); care coboară în lumea alegorică a necuvântătoarelor lui Gârleanu și Labiș, ori ne duc cu gândul la versurile lui Topârceanu, ori („Moartea prepeliței”, „Judecă în viață”).

Din punct de vedere formal, așezăm poezia lui Valerică Stănescu în rândul verslibrismului românesc, considerând că a limita semnificația versificației la procedee (ritm, sonorități, strofe în accepțiunea clasică), înseamnă a trece cu vederea chiar statutul specific al artei. Artă la Stănescu nu vine din „exceleța” formelor prozodice, ci din identitatea acestor forme cu o ideologie și o viziune. Ritmul este și el element de diferențiere semantică și capătă, ca și rima ori armonia, un sens datorat contextului. Prin urmare, efectul artistic al poemelor depinde de complexa relație între text și factori extratextuali, din unitatea lor, din etanșeitatea perfectă a expresiei la substanță.

Nu repetiția ca procedeu impresionează în „Să mulțumim lui Dumnezeu”, ci transcrierea în cuvinte a gândului copleșitor al unui fiu imperfect, de a-i mulțumi obsesiv Tatălui suprem. („...Zi-i: *Doamne, eu îți mulțumesc!*”). În alte poezii, nu întâmplător versul scurt e folosit pentru exprimări sentențioase: „*Pomul, dacă e uscat/ Îl așteaptă focul*” („Doamne, dă-ne crezul!”), „*Dacă omul nu se roagă,/ Îl așteaptă focul!*” („Doamne, dă-ne crezul!”).

Multe dintre poemele acestui volum abordează tema religiozității omului și a relației omului cu Dumnezeu. Prin magia versului, a descătușat puterea cuvântului de a exprima, în „Mântuirea e a ta”, bucuria regăsirii iubirii și iertării divine („*Crede-n Domnul! Nu uita! El e jertfă de iertare /În ceruri e barca ta*”) și speranța („*Vezi că ai o șansă-n viață /*

*Să-ți salvezi sufletul tău*”). Căci în fapt poeziile sale închinat elementului divin din viață nu reprezintă cântecul său solitar, ci este al tuturor creștinilor: „*Dacă iubești viața, iubești pe Dumnezeu*” (...)/*Bătrân sau tânăr, toți murim* (...)/*Întoarce-te la Dumnezeuul tău!*” („Ține la viața ta!”). Căci simțim că versurile lui Stănescu aduc ceva din spiritul și viziunea biblică. Versurile „*Știm că Tu poți face oameni./ Asta e Slava Ta și cinstea Ta de Tată!*” („Rugăciunea mea”) au ceva din Geneză.

Poezia lui Stănescu este ieșită din adâncurile frământărilor și aspirațiilor spre mântuire, iar firul roșu care traversează volumul este împletitura dintre credința și închinarea în fața lui Dumnezeu, pe de o parte și zbaterea carnală a ființei omenești, de la naștere la moarte, întru salvare, pe de altă parte.

Granițele pământești ale scrisului, culorile poemelor se pierd în orizontul unui sens care îl convoacă la meditație pe omul însuși. Intuiția transformată în înțelepciune rămâne însă o străfulgerare de-o clipă: „*Tu, care citești această poezie,/(...) Îți dau un sfat: să nu te abați din drum,/ Fii mai deștept ca mine o secundă!*” („Stejarul din grădină”).

O altă parte dintre poeziile din acest volum au elemente patriotice, epoca în care poetul scrie fiind determinantă pentru transcederea patriotismului într-un sentiment adevărat și adânc, în material al artei poetice. Vom regăsi în aceste poezii iubirea și ura, durerile și speranțele neamului al cărui exponent este: „*Să râzi când tragi în tine, taci./ Așa au murit părinții mei râzând*” („Războiul e mic, dar nu doare”), „*E ziua păcii, e zi întâi de mai/(...) E ziua libertății, citește Scriptura,/ Salvează-ți viața, bucură-te în crez!*” („Ziua păcii, zi de mai”).

Totuși, impresia de dorință imposibilă, de aspirație deșartă, de căutare și închinare permanentă vine dintr-o ascunsă teamă a neîmplinirii

omului, din chemarea mistuitoare a „învierii”: „*Astăzi poate vine domnul?/ Puneți întrebarea*” („Doamne, deschide raiul!”), „*Îngroapă-mă-n duh să te am/(...) Salvarea și sărbătoarea e-n rana ta, Doamne/(...) Învăță-ne să-nngenunchem azi*” (Noul Testament”). De aici și încordarea așteptării, care poate închipui imaginea unor timpuri distrugătoare, înfricoșate: „*Știi că-n urmă e războiul,/ Nu uita cuvântul!/ Adevăru-i Dumnezeu!/ Vine acum sfârșitul!*” („Doamne, deschide raiul!”). În căutarea sensului vieții, întrebarea filosofică esențială și-o pune poetul în „Fără Dumnezeu putrezești”: „*Doamne, ce e omul pe pământ? (...)*” și tot el găsește răspunsul - poate de inspirație divină -, pe cât de simplu, pe atât de comprehensiv: „*(...) E o floare./ Plânge, râde, iubește și moare*”.

Gabriela Murgescu,  
Consilier  
Centrul Național de Cultură  
a Romilor - Romano Kher

## Toamna

Am văzut în mine  
Un om fără armă.  
Am dormit în trup  
Și somnul era rece,  
Era vară, vară fără Florii.  
Oamenii se petrec  
Și dispar ca păsările  
În zare.  
Și totuși,  
Avem nevoie  
De ceva nou.  
În capul oaselor, minte,  
Toți avem nevoie.  
dar nu e timp pentru asta.  
Adâncă e viața când  
Omul nu vede timpul peste ea.  
Să fie doar Paștele,  
Când se înjunghie cu cuțitul mieii.  
Mâncăm, bem și ne-njunghie moartea.  
Doamne, de ce sunt atâtea cruci  
La capul oaselor toamna?

## **Pușcăria e în trup**

Am vorbit tare,  
Dar nu am înțeles  
Nimic din vorba mea.  
Se făcea că omul  
Se naște, dar și dispăre.

E timpul meu și-al tău,  
În trup se simte moartea,  
Albul și negrul sunt gemeni.  
Unde e pușcăria în trup?  
În cap sau în picioare?  
Acum sau mai curând  
Nu e vreme,  
Toți murim.

Ni se stinge numele și lupta.  
În clopotul bisericii  
Ne vedem soarta, bătrân sau tânăr.  
Groapa nu iartă, bogat sau sărac  
E totuna.  
Timpul  
Ne vrea să pictăm natura:  
Albul și negrul sunt gemeni.

## **E greu somnul**

Am văzut ceva,  
Un nor în albul alb.  
Eram obișnuit să văd,  
Așa mi se întâmplă des.  
Și mult m-am mirat,  
Deși norul e nor,  
Nu apasă pe oameni.  
Și atunci am zis:  
De ce omul apasă pe om  
Și rămâne atâta răutate?  
Când palma e legată de trup  
Și omul doarme pe bicicletă  
Iarna.  
Nu e bine să gândești bine,  
Am pus pe alb aceste  
Semne.  
Să nu dormim în trup!  
Doamne, Tu trăiești în om,  
Dar omul nu te vede.  
Omul e mort și totuși nu plânge,  
Gunoii se strânge în vadra cu apă  
Și peștii mor de stricăciunea lor,  
Santinela doarme dezarmată în post.

## Secretul vieții

Când plângi e goană,  
E ploaie de plumb  
În ochii care adorm.  
În trup, omul moare lin.

Nu mi-a fost greu  
Să înțeleg goana în om,  
Țărâna ține la țărână  
Și măduarele au doliul lor.

Am găsit un suflet  
Dar nu al meu sau al tău.  
Și mi-a zis: „Tu ești străin!”  
Și prietenii beau otrava vremii.

Din plâns, râsul m-a făcut om.  
Odată, și mâine poate mor...  
Și moartea încă n-a văzut-o nimeni,  
Aștept și eu ploaia de mâine.  
Poate să vezi și tu ca și mine,  
Că nimeni nu a trecut pragul.  
Stejarul caută vinovați în somn.  
Salută și vezi vinovatul.

## Țărâna e țărână

Aud potcoave de cal, e vremea  
Să cred că vor încimenta valul  
Pe care tu și eu nu l-am văzut.  
Amurgul greu încalecă omul.

Din greu în mai greu  
Se lasă peste mine timpul  
Zdrobit de potcoave de cal,  
Ușile cerului se deschid larg.

Îngerii din cer dorm, e pace,  
Dar unul singur acolo veghează:  
De ce e piatră și nisip în apă  
Și vulturii sus pe munți tac?

Să fie doar atâta supărare,  
Copacii din pădure mor în picioare,  
Nu pot condamna vina lor,  
când soarele pe cer nu e soare.  
Omul vede că omul și moare...  
Închină-te și nu fi oțel!  
Omul tare moare râzând,  
Când omul se-ncrede e țărână.

## Omul e pește fără apă

Ce luptă s-a dus în trup de om!  
Oglinda nu mai e oglindă,  
Când praful se pune pe ea  
Închide gura morții, Doamne!

Să nu mai intre omul în ea  
Fereastra minții nu vorbește...  
Credința, tu ești în om,  
Dar omul nu te vrea.

Icoană suntem noi acum  
Ne închinăm cu toții să trăim,  
Și crezul s-a dus pe coaja de pâine,  
Oftăm și nu știm de ce ne doare.

Să fim, vrem iar în barca lui Noe,  
Să te rogi la bine și să fugi de el,  
Se-ngroapă coroana în coarne de miel,  
Și taurii strigă că nu sunt tauri.

Bogații ne dezbracă în pielea goală,  
Și omul vede și se bucură de asta.  
În cer e judecata, vine, nu doarme,  
Și păcatul îl vrem cu găleata.

## Închinare

Sunt multe lucruri, noi nu știm  
Știm doar să ne arătăm goi,  
Flămânzi în fața balaurului azi  
El deschide gura și noi intrăm.

E ofertă mare, mai mare decât mare:  
Să-ți vinzi dreptul și tu să nu vezi!  
Îmbrăcat în lame de aur  
E sufletul pe care tu nu-l vezi.

Omul e tânăr, dar asta nu contează,  
Că prețul lui nu-i mai mare decât un mort.  
Uitat în țărână și praful se roagă...  
Ajunge atât necaz pe pământ, Doamne!

Toți se bucură de ziua lor, hrana,  
Dar asta nu ține loc de foame nimănui.  
Pe gard, o pasăre stă și plânge  
De atâtea lacrimi vărsate degeaba.  
Mâncarea noastră e moartă în oală  
Sarmale din sufletul nostru vrem.  
În ziua de măcel noi zicem că e bine.  
Închină-te, omule, în timp și adevăr.

## Rugăciune

Am plâns, dar nu știam de ce plâng.  
În altarul inimii mele flacăra e stinsă.  
Voiam să-mi pun capac la casă fără bani,  
Dolarul e dolar și dușmanu-i dușman.

Și vremea mă-nvață să tac, lenevia  
În Piața Morii turbau toți degeaba.  
O casă de nebuni nu e pe bani...  
Și toți alergau să toarne otrava.

Să fie doar o cursă de șmecherii?  
În groapa morții toți avem viață.  
Și bem cu atâta lăcomie păcatul  
Și lacrimi mari din cer pe toți adapă.

Și duhul meu și-al tău plâng azi,  
Timpul nu mai așteaptă inele,  
Podoabe iscusite făcute de om,  
Te-ndeamnă pe tine și pe mine azi.

Încotro e umbra când viața pleacă  
Din om?  
Dacă tu nu știi, fă o rugăciune,  
Închină-te azi ca să te rogi și mâine.

## **Mă iertați, vă rog...**

În piață se vând două vrăbii  
Și piața este una din cele două.  
Și toți sunt porniți să facă târgul...  
Viața s-o vândă pe doi bani.

Samsarii sar cu banul la hoit.  
De ce e atâta terfeleală în om?  
Căci pielea e mai scumpă decât banul  
Și sufletul nu e cântar în piață.

O vrăjitoare fierbe ruj în ouă,  
Să facă la domnițe buze moi,  
Că așa le place la bărbați vopseaua,  
În loc să dea pe ușă...pe buze de femei.

Iată morala: copii fără mame,  
Femei fără bărbați,  
În penitenciare, paturile sunt pline,  
Copii abandonati în gară și în tomberoane.  
„Suntem moderne!”, zic unele femei  
Cu capul ras și-n nas și-au pus cercei.  
Rămâi la modă, chipul tău  
E frumos, natural, cum l-a lăsat Dumnezeu.

## Poetul și portretul lui

Am stat de vorbă cu ceașca  
În timp ce beam golul din ea.  
Și am văzut că nu mai sunt omul  
Care eram țeapăn în braț și-n gând.

Să mă gândesc că trece vara,  
Timpul e ascuns în timp.  
Răcoarea vine primăvara,  
Când trecătorii nu mai trec pe drum.

Am înghițit greul altora în trup  
Și mi-am cosit iarba din iarba mea,  
Și toate au de la-nceput  
Aceeași otravă băută demult.

Omul se naște dar și moare,  
Negrul pe alb rămâne scris,  
Un fir de iarbă călcați în picioare,  
Și alții se bucură de el.

Voi toți tăcuți, eu nu tac,  
Amarul rămâne în trup,  
Obosit de amarul unui duh  
Am îmbătrânit și vă salut.

## Statuia de bronz

De bronz să fie omul,  
Nu ar îndura atât în trup.  
Și pe sub cortul lui din lemn  
Să zică bun venit la cel ce-l văd.

Dar asta nu înseamnă muncă  
Să faci ceva plăcut să-ți placă,  
Ca și un trântor ce-i place mierea,  
Gătită și pusă pe masă.

Și am zis în supărarea mea:  
Dar Dumnezeu nu l-a făcut pe om,  
Să stea nepăsător de munca sa.  
Cine nu muncește e mort.

Și am înțeles în trup ceva:  
Când statuia de bronz e o piesă  
Ea nu are nevoie de prieteni.  
Oftatul mi-a fost greu în trup.  
Dumnezeu știe de ce l-a făcut pe om  
Să fie răbdător  
Ca și plugul când ară brazda,  
În urma lui așteaptă roada.

## Moartea prepeliței

Când eram copil în mine ziceam:  
Mă fac un mare visător ca tata,  
Cu pușca să trag în tot ce-i de vânat  
Pistol gol să nu mă întorc acasă.

Într-o zi am plecat la vânat cu tata.  
Doamne, câte împușcături s-au tras!  
Și tot ce zbura pe sus cădea...  
Tata și eu ne bucuram.

Fiule, mi-a zis tata, adună roadele de jos!  
Și am găsit în iarbă o prepeliță  
Plină de sânge, moartă zăcea jos  
Și lângă ea stăteau nouă pui golași.

Sărmanii stăteau cu pliscurile-n sus,  
De undeva să cadă pentru ei hrană.  
Turbat, de mila lor am plâns,  
Azi în iarbă s-a făcut o crimă.  
O mamă împușcată și nouă pui flămânzi  
Bucuria mea și-a tatii s-a stins.  
Puișorii se uitau cu ochii deschiși...  
Doamne, să nu mai fie foc deschis de armă!

## Iubire falsă

Iubirea înseamnă să furi  
Ceva din ce nu e al tău.  
Am rupt din trup carne,  
Dar asta nu doare în trup.

Am zis și asta e goană în vis.  
Iubirea înseamnă trudă și dor,  
Să ai ceva în tine din ea.  
O groapă nu se umple fără trudă.

Am mușcat din iubire venin  
Albastru mov din sânge viu.  
Ce pătură murdară în vis,  
Să iubești și să uiți dulceața!

Tu nu uita mugurii din trup,  
Peste amurgul serii vin!  
O turmă nu se uită în câmp  
Și tu, de vii în iarbă, plâng.  
Iubirea moare azi în drum  
Și eu zic asta din simplă filă.  
Acopăr azi, acopăr mâine,  
Iubirea mea se șterge în vânt.

## Trezirea e moartă

Am zis: turbat e omul  
Când nu-și vede somnul,  
Și în sinea lui se bucură  
În zadar vara și toamna.

Căința nu vine ziua sau noaptea,  
Ea e în trup și nimeni nu vede.  
Ea ruginește în oase și moare,  
De spaima ei mulți tac și mor.

Să fie coada ursului lungă  
Și noi nu o vedem?  
În ea s-au stins o mulțime de basme  
Din lumea aceasta.

Omul se naște, dar și moare  
De multa lui înțelepciune.  
În trup se stinge focul  
De ce e așa? Cântă cocoșii noaptea.

## Înțelepciunea te învață

Sania e bună la timpul ei.  
De bucuria ei cazi și râzi.  
În minte e moară și tac  
Sania e sanie, vara și iarna.

Bucuria ei e pe buze.  
Un semn degeaba în trup,  
În grădină mulți stau degeaba  
Tulburați de oboseala vremii.

Să fie doar în om greșeala  
Sau s-a născut odată cu el?  
Nu toți văd și nu toți înțeleg,  
Chemarea o face el la toți.

Otrava domină în oase la om.  
Mulți văd dar puțini sunt aleși.  
Aceasta știu că nu depinde de om,  
Și totuși înțelepciunea te-nvață.

## **Trezește-te, române, din somn!**

Omul zace de bucurie în trup  
Pe bulevard se cântă  
Trezește-te, române  
Scoală-te, afară e frig!

Azi și mâine, scoală-te din somn!  
Acum când toți știm poezia ta,  
Nu sta nepăsător  
De greul și amarul tău!

Copiii tăi în urmă plâng,  
De ce nu ne trezim din somn?  
Tu și eu, buni și răi, suntem una.  
Țara și drapelul suntem noi.

Acum ca niciodată să trăim  
Mai bine decât alți care au murit,  
Noi să nu mai suferim ca ei!  
Țărâna să ne fie ușoară în noi!

## **Ostaș, nu pleca din post!**

Când fac, nu știu ce fac.  
Să mor îmi pare rău  
De binele ce-l fac în trup  
În gară toți așteptăm trenul.

Îngenuncheat în trup eu tac  
În grijile lumii firești,  
Știind că sunt deșertăciuni:  
Un sac de vânt adunat din pod.

Să zic la zâmbet: bun venit!  
Nu pot.  
Acolo, sus nu sunt povești.  
În trup am îmbătrânit de dor.

Ostaș, nu pleca din post!  
În lună sus se cântă marșul...  
Tu vezi cadența, nu greși pasul!  
Ostaș, nu pleca din post!

## Neamul meu

Voi mi-ați spus  
Despre voi.  
Eu am înțeles  
Că voi trăiți  
În trupul meu.  
Rădăcina a albit  
Și trăiește în oameni.  
Și duhul plutește  
În copiii de azi  
Și în copiii de mâine.  
Eu și voi trudiți.  
Și limba în dicționar  
Trăiește, nu e moartă.  
Tu și eu suntem neamuri,  
Când știu limba mea.  
De ce să mor acum,  
Nu mâine treaz?

## **Eu nu tac**

Piatră din piatră

Tu m-ai învățat

Să râd.

Dacă nu râd,

Vine altul

În locul meu să râdă.

Piatră din piatră

Tu m-ai învățat să joc.

Dacă nu joc, vine altul

În locul meu să joace.

Timpul m-a oprit să tac

s-a luat la trântă

cu mine.

Și timpul l-am biruit cu voi,

Dar eu și voi trăim.

Pomii din grădină au înflorit.

## **Ploaia lor e moartă**

Nu la toți le este foame.  
Omul lucrează cât nu doarme.  
Macii rocii ca flacăra se sting,  
Nu toți vor apă de sus.  
Gunoiul e mai dulce decât apa!  
Zic cei căzuți în cap.

Degeaba se cântă de către copii  
Paparudele vara.  
Sunt multe capete, dar,  
Puțini gândesc.  
Când vine grindina și vijelia  
Cad în leșin și mor.

Din ochi se strâng  
Ulcioare de lacrimi.  
Rugați pe cel ce dă ploaie  
În loc de lacrimi vara.

## Urare de sărbători

Hai la joc, cu toți pornim  
În grădină să sădim  
Flori albastre busuioc,  
La băieți și la fete,  
Să le-aducă mult noroc!

Să cântăm și să jucăm,  
Pentru părinți ne rugăm,  
Să aibă pace în casă,  
Bucate multe pe masă!

Hai la joc, cu toți pornim,  
Părinții să ni-i iubim,  
Să ne iubim dascălii,  
Cum ne iubim bunicii!

Hai la joc cu toți să fim,  
De sărbători, flori să fim!  
Note bune în carnete  
Joiana din grajd să fete!

Prăjituri și cozonaci,  
Conducătorii ca frați!

Și anul nou care vineri să ne găsească cu bine!

Brăduțul cu jucării  
Să ne-aducă bucurii!  
Pâine, sare și slănină  
Și în case voie bună!

Toți copiii v-adunați  
Și urare să strigați:  
Gazdă bună, gospodină  
În casă să ai lumină!

## Olarul

Olarul este olar.  
În lucrul lui  
Se citește adevărul  
El nu doarme,  
Noaptea nu are somn.

Oala lui e oală.  
Mâine face alta  
Și alta, și alta.  
Toate sunt mâna lui.

Olarul e olar, e taină.  
Oalele se fac vara.  
Și toamna.  
Olarul e mâna lui  
Și eu sunt una, Doamne!

## Grădina e vie

S-a stins, nu cred,  
Sângele nu se varsă.  
E greu să înțelegi  
Când nu vrei.

Nu te ispiti, eu tac  
Sunt grădina și din ea  
Plouă vara și iarna  
Flori mov și flori roșii.

Toamna nu doarme,  
În trup nu e vară.  
    Și eu și tu,  
    Aburul pierе...  
    Vara e culesul  
    Și totul se numără...  
    Toamna e toamnă.  
Azi și mâine sunt beat,  
Până mâna e mână și mâine doare.

## Cu ochii în patru către cer

Cere darul de la Dumnezeu, „viața”

Tu crede curat în Dumnezeu!

El dă la toți cu mână largă,

Și nu-i pare rău de darul său.

Dacă crezi, arată-i crezul tău

Și nu sta în viață nepăsător!

Credința este un izvor

El harul îl dă în trup de om.

Întreabă-te dacă tu îl iubești

Și vrei primi răspunsul „Da” sau „Nu”.

Dacă El răspunde „Da”, ai câștigat,

Căci El e pacea ta și fericirea azi.

Toți vor să creadă în Dumnezeu,

Dar nu toți au crezul curat.

Dumnezeu știe să dea răsplata,

La cei ce au în ei credință curată.

În luptă ai dori un nume,

Scris cu patru litere din alfabet

Isus Hristos e Domn în împărăție

Pe tine jos aicea te-a ales!

Tu te închini la o poză la răspântie  
Care tu crezi că e Dumnezeu  
Pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut  
El este în trupul tău dar tu nu-l vezi.

Tu nu știi ce se întâmplă când dormi  
În patul tău sau la volan,  
Dar să mai știi cine-i Dumnezeu  
Care ți-a făcut oase în trup.

Dumnezeu nu e cum zicem noi,  
Un trup cioplit sau o icoană,  
El și-a dat trupul bătut în cuie  
Atât de mult ne-a iubit pe noi.

## Natura e garanția vieții

Să crezi în Dumnezeu e bine,  
Să vezi primăvara în jurul tău,  
Pământul, soarele și marea,  
Toate ți le-a dăruit Domnul cadou.

Jertfa trupului Său e sportul  
Zadarnic am trăi fără El,  
Dacă nu ar fi o înviere din morți.  
Și asta este adevărul din cer.

Nimeni nu poate trăi fără Dumnezeu  
Căci toți vor învia din mormânt,  
Toți care cred în Duhul Sfânt,  
Când Domnul va coborî pe nori.

Nimic nu poate trăi fără El  
Cum nu pot trăi copacii fără căldură  
Și omul care nu crede în Dumnezeu,  
E ca un copac fără soare și căldură.

## Judecă în viață

Păianjenul e mic, dar are otravă  
El stă liniștit în colț de tavan,  
Dacă stăpânul l-ar ști în casă  
l-ar strivi și nu l-ar lăsa în viață.

Furnica e mică, dar are minte în cap.  
Vara își pregătește hrana.  
Ea nu e puturoasă ca greierii vara,  
Să cânte pe ulițe în sat cu vioara.

Cocorii toamna pleacă în altă țară,  
Unde e cădura și hrana lor.  
Gândește-te și tu, suflete dragă,  
Că viața ta e mai scumpă ca a lor.

Tot așa vine și stăpânul, e gata!  
E prea târziu când va veni stăpânul.  
E greu atunci, nu mai e timp  
Să-ți câștigi dreptul și libertatea.

## Războiul e mic, dar nu doare

Războiul e mic în trup, dar nu doare  
Când pașii se opresc din drum  
În minte nu se trage cu arcul.  
Războiul e mic în trup, dar nu doare.

Războiul e mare, nu e mic  
Când sufletul ți-l urăști  
Să tragi în tine cu arma și nu doare,  
Războiul e război mare, nu e mic.

Să râzi când tragi în tine, taci.  
Așa au murit părinții mei râzând.  
Și când au plecat din trupul lor  
Nu mi-au lăsat scris: „Fiule, să crezi!”

Când intri în apă la scăldat  
Nu te îneca în val, ce faci?  
Războiul e mare, tu ești mic  
Mai e puțin pe val, tu te ridici.

Și eu am o barcă mare, viața mea  
Și niciodată nu dau greș  
Când Domnul Hristos e la cârma mea  
La țarm mă duce și nu dau greș.

## Trupul meu e viu

Mulți sunt turiști, asta o cred,  
Dar nu toți trăim la fel.  
Copacii sunt mici și mari  
Și toți le zic pădure deasă.

Toți vor să vadă marea albastră,  
Dar puțini sunt care pot înota.  
Cu ochii marea nu o poți mișca,  
Plăcere ai, ține la viața ta!

Stai, nu te avânta în largul ei,  
Asta nu te face mai deștept!  
Cei ce au intrat în ea râzând,  
s-au dus la fund și acuma plâng.

Marea e blândă, zicem noi toți la fel,  
Mulți au venit pe plaja ei,  
Când au intrat în ea, au murit râzând,  
S-au dus la fund și-acuma plâng.

Marea e blândă, zicem toți la fel,  
Adâncă-i groapa când nu gândim.  
Să fie doar un vis sau o plăcere  
Să mori și să nu-ți pară rău?

## Ochii văd, inima cere

Ochii văd, bată-i țărâna!  
Nu se satură de privit  
Iubind țărâna altora,  
Aceasta este goană după vânt.

Dragostea nu înseamnă păcat.  
Dragostea e natura, soarele și luna,  
Să privești munții și marea,  
Să iubești viața și să crezi.

Să pleci de-acasă și să te întorci,  
În casă să ai copii și nevestă  
Și seara să ai ce pune pe masă.  
Aceasta să o numești, tu, viață!

Nu te bucura să fii boier mare  
Că alții au mai fost înaintea ta,  
Dar când au plecat la cimitir,  
Țărână au fost și țărână sunt și acum.

## Când se termină mosorul

Nu iubi mai mult mosorul,  
Decât sufletul pe care-l ai!  
Nu amesteca paiele cu grâul,  
Păzește-ți sufletul pe care-l ai!

Pomul din grădină nu-l tai  
Dacă dă roade, te bucuri de el.  
Din umbră nu culegi nimic,  
Din trup fără viață nu iei nimic.

Acum cere înțelepciune  
Și să nu-ți pară rău că o faci!  
Acum tu cere înțelepciune,  
Să aibă Dumnezeu milă de tine!

Omul e turbat, lacom de păcat,  
Aleargă fără măsură, goană după vânt,  
Până când firul lui s-a terminat.  
De ce e așa? Știe bunul Dumnezeu.

## Un copil ordonat

Sunt un școlar cuminte,  
La școală merg voios,  
La semafor când văd colțul  
Când văd roșu, mă opresc.

Și în bancă stau cuminte,  
Când citesc colegii mei,  
Eu din carte-i urmăresc,  
Sunt atent, să nu greșesc.

Când doamna scrie pe tablă,  
Mă uit pe tablă atent,  
Să nu-mi scape nicio vorbă,  
Răspunsul să-l dau corect.

Și când sună clopoțelul,  
Ies din bancă ordonat,  
Să nu-mi deranjez colegii,  
Sunt un copil minunat.

Nu mă pierd de învățătoare,  
Când pe teren e cu noi.  
Mi-e drag când ne învață jocuri  
Desfătarea e cu noi.

Și acasă când ajung,  
În casă intru voios:  
Sărut-mâna, mamă dragă!  
Am sosit de la școală!

La chiuvetă când mă spăl,  
Sunt atent în jurul meu,  
Ca să nu stropesc pereții,  
Cu prosop curat mă șterg.

Apoi stau frumos la masă  
Mănânc tot ce e pe masă,  
Și apoi ies frumos la joacă,  
Apoi intru iar în casă.

Îmi scriu temele frumos,  
Sunt atent să nu greșesc,  
Obosit m-așez în pat,  
Sunt un copil ordonat.

## La stână

E frig, nu înțeleg nimic azi.  
E greu să duci povara altora,  
Și toată lupta rămâne în om.  
Eu vorbesc încet și alții latră.

Cineva din cuvinte a făcut poezie.  
Ciobanii au colibe în munți,  
Să le fie munca mai ușoară.  
În crâng lupii au ieșit la urlătoare.

Ciobanii au părăsit oile lor  
Și laptele de la oi îl iau alții.  
Lupii în haită, înfometați aleargă,  
Să găsească un miel părăsit de oi.

Acum e toamnă și nu știm nimic,  
Când intră lupii în stână, murim  
Și țărâna rămâne doar o formă,  
Căci pe pământ am fost și nu mai sunt.

## Goana lor

O casă e mai mare decât alta,  
Și gropile în cimitir cresc.  
Omul e beat, din truda lui amară  
Numai timpul îl poate schimba.

Buzunare goale, nu-i nimic nou.  
În oale de lut se fierbe grâu.  
Femeile tinere cu copii în brațe,  
Doresc din cer o pâine să cadă.

Păsările zboară și vor hrană  
Și femei cu fuste scurte și lungi.  
De ce e-așa, Doamne? Tu știi mai bine:  
O iarnă rea și-atât de lungă.

Ce timp înecăcios și plin de stres!  
Nimeni nu-i dă importanță, e greu...  
Poate că mai târziu, nu ne dăm seama,  
O fi târziu sau poate mai devreme.

## Roata vieții

Se înalță cocorii în zbor,  
Asta se-ntâmplă vara sau toamna.  
Și lacul rămâne trist și gol,  
Iar păsărilor călătoare nu le pare rău.

Corbii sunt sătui de hoitul lor,  
Se-ngrămădesc pe brazdă și mor.  
Vânătorii îi cer socoteală vremii,  
E-o amintire oarbă timpul.

Omul îmbătrânit de vise moare  
Și puțini sunt care gândesc ca el.  
Bufnița cu șoareci se-mpacă  
La parastasele altor șoareci.

De ce e-așa? E vremea din urmă.  
Aud clopotul din sat și nu le e frică.  
Omul se luptă până se vede singur.  
Nu se poate da viața ta altora.

## Muritorii

Omul e ca o sticlă fără dop:  
După golire se calcă în picioare.  
Trecătorii aud glasul lor.  
Ce este moartea? Toți se-ntreabă.

Era bine să nu fi fost născut,  
Decât hrană pentru viermi și gândaci.  
Le-o fi și lor foame ca și nouă.  
Nimeni nu trăiește, dacă nu crede.

Trecătorule, de ce te uiți și taci?  
Poate timpul te va-ntreba:  
De ce-ai stat în picioare degeaba?  
Doamne, știm că pământul înghite oameni.

Groparii îngroapă oameni vii  
Și până la urmă se-ngroapă și pe ei.  
Ochii nu mai văd și se-nchid,  
Când pământul va zice: destul, ajunge!

## De ce plânge mama?

Mamă, de ce plângi degeaba?  
Lacrima ta nu-nvie oameni!  
Adio, mamă, ce atâta plâns?  
Că și bunica ta a plâns degeaba.

Mamă, tu să plângi citind Scriptura.  
Morții nu mai ascultă de oameni.  
Și tu ești în groapă mâine, mamă!  
Și tu mori ca fiul tău azi.

Citește Noul Testament pentru tine.  
Plânsul și durerea e a noastră azi.  
Citește și-nvață pe de rost fapta,  
În Hristos toți vom învia.

Ferice de tine care nu stai pe plâns,  
Și nu te uiți la căderea altora!  
Paște mieii lângă coliba păstorilor,  
Nu plânge în zadar, plânge-te pe tine!

## Rugăciunea mea

Doamne, învață-ne să te iubim,  
Tu nu dorești moartea oamenilor.  
Trupul și măduva sunt țărână,  
Sufletul și mintea vin la tine.

Toți suntem pământenii,  
Știm că Tu poți face oameni.  
Asta e Slava Ta și cinstea Ta de Tată!  
Aprinde făclia Ta în noi azi!

O sticlă fără apă nu stinge setea,  
Nici oamenii fără Tine nu sunt nimic:  
Un abur care se aprinde și se stinge.  
Tu ești în noi, Doamne, te iubim!

Nu toți înțelegem taina lui Dumnezeu,  
Dar toți avem nevoie de El.  
Credință să ai și speranță.  
Înalțați steagul în altarul Lui!

## Credința și crezul sunt frați

Să crezi că tot omul are vină  
E diferență între tine și ea,  
Dar nici să mă condamn nu pot.  
Este unul în cer care dă răsplata.

Bucuria mea și a vremii e alta.  
Să strângi de toate și să n-ai nimic,  
Mai mult ce aş putea să fac?  
Să-mi apăr sufletul pe care-l am.

E greu să zic c-am reușit.  
Mă lupt cu mine și nu plâng.  
Destul am fost dușmanul meu,  
Alerg mereu și nu pot s-ajung.

Atunci când sunt în suferință  
Și zic că drumul s-a terminat,  
Mai am în mine puțină speranță.  
Doamne, crezul nu e de lepădat!

## Încearcă să te salvezi

Credința e ca un balon în mână,  
Când s-a izbit de ceva dur, s-a dus speranța...  
Căci nu știi sfârșitul cum se termină,  
Focul nu poți să-l ții în mână.

Un fiu nu vrea răul mamei sale,  
Chiar dacă ea l-a supărat mereu.  
Mama iubește fiul, dar el nu știe:  
Iubirea de mamă, iubire rămâne.

Să cred că omul e trecător  
Și nu-nțelege ce vrea Domnul,  
Dar omul nu știe ce pierde:  
Chiar darul ce i l-a dat Dumnezeu.

Dar omul este rău cu el însuși.  
Nu vrea s-asculte de creator.  
Omule, nu te lipsi de viața ta azi!  
Măine e prea târziu, nu te lăsa învins!

## Iubirea e cancer

Iubirea e dulce, e cancer în ochi.  
Nimeni nu are leac pentru ea.  
Iubirea rămâne iubire, e rană grea.  
Cine o are, nu se vindecă ușor.

E prea ușor să cazi în cursa ei.  
Să plângi și să zici că iubești  
Pe cineva pe care l-ai văzut  
Mai mult decât viața ta, pe care o ai.

Câtă viață e în oase la om  
Și nimeni nu poate stinge viața.  
Totuși viața rămâne un secret:  
De unde a venit, acolo se întoarce.

Am căutat viața și nu am găsit-o.  
Și părul mi-a albit în cap căutând.  
E o cădere mare, dar n-o vedem,  
Urmările ei le știe Dumnezeu.

## Fața de om nu rămâne față

Răsărit de soare dulce,  
Îmi plac razele tale când le văd!  
Amurgul e târziu pentru mine  
Înghesuit de vreme mor.

Bat și nu răzbesc, știu că alții în trup mor.  
Știu că tăcerea vine mai târziu.  
Poate e timpul să mă trezesc din somn,  
Dar asta s-o fac, nu să mă-ndoi în minte!

Nu toți care beau, sunt băutori.  
Și toți care au încercat sunt vii,  
Și eu vorbesc, dar nu trăiesc,  
Toți mergem pe drum și toți murim.

Păsările s-au înălțat zburând,  
Și tu, care stăteai nepăsător, plângi,  
Fața de copil n-o s-o mai ai, bătrân  
Sufletul tău nu-l găsești pe drum.

Nu crede în tine, e prea târziu,  
Că nu toți care sunt oameni, în trup rămân.  
Să știi că mintea la om nu stă în buzunare  
Credința e barca de salvare!

## **Doamne, lasă-ne viața!**

Balaurii iernii sunt mici,  
Și mersu-napoi nu se întoarce.  
Căderea și moartea e la piață,  
Când omul nu gândește la viață.

Din pietre nu se face brânză  
Și din lamă de bărbierit pâine,  
Dar Tu, Doamne, faci din ou viață  
Și din țărână ai făcut pe om.

Noi suntem oameni, vorbim și murim,  
Dar cerul și pământul veșnic rămân,  
Lasă și în om puterea lor  
Ca trupul și sufletul să rămână în om.

Omoară lenevia și somnul,  
Și omul să fie veșnic cu Tine în cer,  
Și să nu îl mai străpungă somnul,  
Și lasă-i viața pe care o are omul!

## **Nu mai sunt ce am fost**

Mă doare în suflet și plâng.  
Bunătatea Ta s-a îndepărtat,  
Tu strigi iar eu mă prefac că n-aud,  
În suflet mă doare și plâng.

De ce se strâng ciorile pe hoit?  
Mie nu-mi vine să cred.  
Să fie atât de bun hoitul  
Când sufletul nu mai e în om?

De ce nu vine seara la mine  
Să-mi ia durerea din trup somnul?  
De ce mă frâng și mă topesc?  
Ceara arde, dar eu mă sting.

De ce anii trec și eu nu zic nimic?  
De ce le simt lovitura în trup?  
Și zi de zi mă fură puterea  
Mă lupt să fiu același, dar nu pot.

## **Copilărie, m-ai părăsit!**

Copil eram, mi-aduc aminte  
Când joaca mă frângea în trup,  
Și timpul parcă era mai dulce.  
Copilărie, te vreau să-mi ieși în drum!

Copilărie, unde ești acum  
Să stăm de vorbă, să mai vorbim?  
De ce nu mai suntem prieteni amândoi?  
Sămânță rea, țărână sunt acum.

Din tot ce am în mine și e bun,  
Speranță am în Dumnezeuul meu  
Să uit toată copilăria mea  
Și El să-mi salveze sufletul meu!

O, copilărie, Tu m-ai părăsit!  
Rămâne în mine crezul și ascultarea,  
Ajută-mă, Doamne, să mă nasc în trup,  
Te rog să-mi dai din nou copilăria!

## Căința în trup

Mă doare timpul pierdut,  
O clipă dacă eram deștept,  
Pentru un răspuns corect,  
Sufletul meu e salvat în cer.

Încrezut eram în eul meu.  
Acum e noapte, e prea târziu  
Să fiu în putere ca odinioară.  
Îngenuncheat acum îmi pare rău.

Ca mine s-au născut mulți fără cap,  
Încrezuți și zic că sunt deștepți,  
Să strângă toată lumea-n brațe.  
Înșelați de firea lor, ei mor.

Înecați de gânduri, în trup ei mor  
Nimic în lume nu mai poți să faci.  
Copii, soldați și bătrâni murim.  
Rămâne acum să credeți în cuvânt.

## **Cere-ți iertare!**

Am stat și m-am gândit:  
Unde se duce viața din trup?  
Să fie doar o întâmplare că  
Omul se naște și moare pe pământ?

Știu că omul e slab, plin de durere,  
Se îndoiaie atunci când a crezut.  
El nu rămâne-n ascultare,  
Să-i vină înțelepciunea de sus.

Dar omul e beat de supărare  
Se uită spre cer, înjură și-a tăcut.  
Diavolul râde, bate din palme,  
De isprava omului ce a făcut.

Nu îți pasă de tine când greșești?  
Nu te răzbuna pe viața ta, fii om!  
Azi ai timp să te căiești  
Și Dumnezeu din cer te va ierta.

## **Fără dragoste de Dumnezeu murim**

Nu toți oamenii sunt la fel,  
Unii sunt slabi în cugetul lor,  
Alții sunt mai înțelepți și cred,  
Dar toți sunt iubiți de Dumnezeu.

Înțelepții fac rachete și roboți,  
Dar alții sunt zidari și fierari,  
Alții, sportivi de performanță,  
Dar și unii și alții nu dau crezare.

Cuvântul sfânt pe care-l citesc  
Dar se-nchină-n felul lor,  
Și zic că cred în Dumnezeu,  
Dar de păcatele lor nu se lipsesc.

Rănilile rămân în mintea lor.  
Nimeni nu-mplinește cuvântul scris.  
Cuvântul te naște, cuvântul te-a născut.  
Doamne, dă-ne dragoste să te iubim!

## Învierea din morți

Învăț multă carte,  
Sunt om, în mine tac.  
Sunt mare, dar nu cred.  
De bucurie mă-mbăt și tac.

Când strâng ideile, se pierd.  
E greu să mergi și să nu vezi  
Încotro e zi și încotro e noapte!  
Toți nu vedem, dar morții zac.

Și noi suntem țărână mai târziu.  
Așa am învățat că toți murim.  
Ce toamnă rece a venit în trup!  
Departe de om e Sfânta Scriptură...

Dumnezeu arată scris, e clar  
Orice sămânță în pământ răsare.  
Adevărul nu e departe, e în mâna ta.  
Cine ascultă de cuvânt trăiește.

## Unde e viața?

De ce morții nu se-ntorc acasă?

Mulți întreabă și nu știu.

Trupul e țărână și plumb.

Fără viață în el, nu-i nimic.

Mă-ntreb: de ce viii mor?

Căci trupul e întreg,

Limba e-n gură, ochii-s închiși,

Ce mai lipsește? Nu știm nimic.

Omul se naște, nu știe când moare.

E un drept să facă lucrul acesta.

Sămânța e în trup, ea învie

Prin cuvânt, totul e în slavă.

Unde stă viața? În trup sau în creier?

Dumnezeu știe, El l-a făcut pe om.

Datoria este să credem în cuvânt.

Prin cuvânt ne-am născut, prin el trăim.

## **Să vedem viața**

Cine-a văzut duhul ieșind din trup?  
Unde se oprește? Despre el nu știm.

Unde se duce, nimeni nu știe.  
Unde e bine? Acolo sau în trup?

Toți credem că raiul e frumos.  
Și nimic nu putrezește stând  
În picioare sau zburând, nu știm  
Dacă nu e trup, nu se vede.

Ce vrea omul? Sufletul sau trupul?  
Omul nu pricepe taina aceasta.  
Mai târziu sau mai devreme piere,  
Însă avem nădejde-n Dumnezeu.

Am cunoscut viața și nu suntem sătui de ea.  
Am vrea să nu se termine plângând.  
Trupul e țărână, dar sufletul e viu,  
Nimeni nu-și oprește moartea sa de viu.

## **Doamne, tu ești stăpân**

Doamne, toți te iubim muncind.  
Am învățat să te iubim plângând  
Am învățat să te căutăm cântând.  
Am învățat să te știm de stăpân.

Nu e ușor să te lipsești de tine,  
Că poți trăi fără Dumnezeu.  
Viața nu depinde de noi pe pământ.  
Stăpân și suveran este Dumnezeu.

Am căutat să mă coc în mine,  
Dar nu am găsit cărbuni aprinși,  
Crezând în propria mea nebunie,  
Am tot alergat, goană după vânt.

Eu nu pot să cred în cărca mea.  
Mai este timp să cred în cuvânt.  
Mi-e sete și nu pot s-ajung.  
Năvodul e mare și în plasă mă strânge.

## **Pădure, dragă pădure**

Unde sunt găzele ce mișunau în tine  
Pe trunchiul fagilor primăvara?  
Te-au părăsit și nu mai sunt,  
Iar tu le plângi și oftezi mereu.

Așa cum ești, te gândești la frunzele verzi.  
Toamna au căzut și nu le mai vezi,  
Și oftezi după ele mereu, oftezi,  
Aștepti, aștepti să vină primăvara.

Unde sunt păsările? Cântăreții tăi  
La umbra ta se desfătau vara.  
Și tu te bucurai și le iubeai.  
Pădure, așteaptă altă primăvară!

Doamne, unde sunt morții noștri bătrâni?  
I-a înghițit pământul și timpul a trecut peste ei.  
Doamne, dă-ne morții înapoi toamna,  
Să vină și pentru ei primăvara!

## **Ziua păcii, zi de mai**

E ziua păcii, e zi întâi de mai.

E ziua când florile-nfloresc

În trupul și în al tău vara.

E ziua-ntâi de mai, învierea.

E ziua păcii, e ziua noastră, Doamne!

Când tu ai suferit, să înviem noi azi.

E ziua internațională a întregului pământ.

E ziua noastră, e ziua învierii azi.

E ziua libertății, e ziua întâi de mai.

E ziua învierii, e ziua Crucii azi!

Îmbracă-te-n credință, e ziua noastră azi,

E ziua ta să citești Cartea azi!

E ziua libertății, citește Scriptura,

Salvează-ți viața, bucură-te în crez!

Dumnezeu e viața, cere-o de la El!

E ziua libertății, e ziua-ntâi de mai!

## **Lume, trezește-te din somn!**

Păsările zboară și noi obosim  
Uitându-ne după ele, murim.  
De ce-am venit pe lume  
Și nu luăm nimic din ea?

Mă mir, pe mine mă supără somnul  
Și alții nu-s sătui de somn vara.  
Ei beau otrava din somn și mor.  
E timpul să tranșăm carnea în groapă!

Sunt timpuri grele, e timpul din urmă,  
Oamenii dau vin unor sălbatici.  
Dumnezeul lor doarme cu ei beat,  
În loc de pâine mănâncă droguri.

Le place moartea, o doresc de vii.  
Vrăjmașul le promite marea și sarea,  
Se hrănesc cu minciuni, dansând degeaba.  
Alerg cu grabă spre moarte dansând.

## Soarta vieții

Bătrânețea nu iartă, e parola ta.  
Moartea nu e cunoscută de om,  
Ea vine și nu iartă pe nimeni.  
Citește strofa-ntâi și vezi mesajul!

Doare, dar pe urmă vindecă rana  
Ea te învață la calm, scrie cu mâna ta:  
Doamne, dă-mi putere să-mi cer iertare!  
Asta e parola sufletului meu, azi și mâine.

Trezește-te! E norocul tău mintea  
Suie-te în căruță! Dacă ai cai, dă-i bice!  
Înțelepciunea e mintea ta  
Pentru că crezi, e norocul tău azi!

Trezește-ne, Doamne, prin cuvântul Tău!  
Asta e soarta, înțelepciunea ta.  
Moara vieții nu se termină în sân.  
De unde vine viscolul în oameni vara?

## Vremea-i vreme

Trupul trist, obosit al vremii,  
Parfum dulce al vremii, copil bătrân,  
Te port în trup vara sau iarna.  
Omul e muritor mai devreme în trup.

Amar al vremii fără somn,  
Ochii văd, dar nu ajută la nimic.  
Puturosul trup în oase doarme.  
Amintirea rămâne amintire.

Berzele zboară, dorul lor rămâne.  
În trup de lut ne trăim viața.  
Soarele apune și noi murim triști.  
Doamne, îndură-te de noi!

Trupul fără suflare e țărână.  
Totul depinde de tine, tu decizi.  
Știm că Tu ne-ai făcut din țărână.  
Acum sau mai târziu Tu ești totul.

## **Dorul e dor, rămâne în om**

Vrednici de moarte suntem, Doamne!

Fără duh nu suntem vii, stăpâne!

Dorul e dor, Tu te ascunzi în om.

Mai devreme sau mai târziu murim.

Știm că omul visează treaz,

Dar asta nu o fac toți.

Nu trupul și sufletul sunt prieteni.

Gol, sărac să fiu, dar să te am!

Bătrânii și copiii sunt muritori,

Dacă nu ar fi fost jertfa ta, Doamne!

Încotro ar fi fost sufletul de om?

Iubirea ta rămâne durere pentru noi.

Te iubim și te sărbătorim în trup.

Fântâna adâncă ne potolește setea.

Lacrimile tale sunt barca de salvare,

Acum sau mai târziu ne întâlnim în cer.

## Trupul meu

E timp să te trezești! Viața e un album.

Acum îți place, acum tu uiți.

Nu e devreme sau prea târziu,

Plăcerea e otravă, te lasă să mori.

Trupul se bucură de un zâmbet fals,

Mulți au zâmbit și țărână sunt azi.

Sufletul e viață, pleacă în altar.

Nu te bucura când e soare azi!

Dacă ai ști când vine moartea ta,

Ai închide ușa, ai pune zăvoare și ai încuia,

Dar moartea nu are încuietori

Și sufletul ți-l ia când nu dorești.

Ea vine ziua sau noaptea târziu,

Îmbracă-te în credință, biruiește-o oricând,

Luptă pentru tine, crede în Dumnezeu,

Să primești cununa sus la el în cer!

## **Să mulțumim lui Dumnezeu**

Ochii tăi sunt dar de la Dumnezeu,  
Alții au ochi și nu văd nimic.  
De ce e așa? Știe bunul Dumnezeu.  
Tu zi-i: „Doamne, ție îți mulțumesc!”

Pe jos mergi pe picioarele tale.  
Tu i-ai mulțumit lui Dumnezeu?  
Alții au picioare și nu merg.  
Zi-i: „Doamne, ție îți mulțumesc!”

Măinile sunt mădulare de lucrat.  
Tu i-ai mulțumit lui Dumnezeu.  
Alții au mâini, dar nu au putere în ele.  
Zi-i: „Doamne, eu îți mulțumesc!”

Inima e motorul de plecare,  
Bate și nu obosește mergând.  
Alții au inimă și sunt morți.  
Zi-i: „Doamne, eu îți mulțumesc!”

## Primăvară, primăvară

Primăvară, dor de primăvară,  
În mine mă coc, zi și noapte plâng.  
Colacii se prăjesc pe grătar toamna.  
Zăvorul ușii intră-n mine, eu tac.

Doamne, de ce e amarul pe pământ?  
Știu că sufletul pleacă, eu rămân.  
Trupul se face hoit, țărână sunt,  
Degeaba am strâns, goană după vânt.

În ajun de Crăciun bem și mâncăm.  
Pomana porcului și a noastră azi.  
Fripturi și sarmale și șorici,  
Doamne, de ce murim și noi mai târziu?

Tu ne vrei născuți din nou pe pământ,  
O floare la tine în rai să fim.  
Acum sau mai târziu toți murim.  
Tu, învață-ne calea spre rai, să nu murim!

## Cântec de suferință

Supărat în trup acuma gem.  
E greu să stau nepăsător  
În timpurile astea grele!  
Supărat, în trupul meu gem.

Doamne, să nu mă fi născut,  
Dușman să fiu al vieții mele!  
Tu ești atât de milos și bun,  
Pe cruce ai murit pentru mine!

O scară dac-ar fi la cer,  
Nu aş obosi urcând pe ea.  
Să-ți spun ție dorința mea,  
Cu lacrimi pe față m-aș spăla.

Mă întreb pe mine și plâng  
Cât ai suferit pentru viața mea.  
O, Doamne, bunul meu stăpân,  
Țărână suntem, iartă-ne acum!

## **Cerem ajutorul tău**

Gem în cortul meu de lut.  
Așa cum sunt țărână în groapă,  
Mai bine să nu mă fi născut.  
Pentru mine ai fost scuipat pe față.

Nu pot să beau otrava vremii,  
Când tu mi-ai dat a doua șansă:  
Să cred și să-nviez din morți  
Prin chinul tău și jertfa ta.

Ajung atâtea gropi în cimitire  
Și gemete la crucea lor!  
Rămâne doar speranța-n tine!  
Te rog, când vei veni pe nori, gândește-te la mine!

Nu ne lăsa să bem otrava vremii  
Și arată-ne drumul cel bun,  
Să credem în jertfa de pe cruce  
Și în genunchi să venim la tine!

## Crucea și crezul tău

Drum de piatră amar și plâns,  
Crucea e grea, dureri și plâns.  
Strigătul de om se-nalță sus.  
Alergare, stres și toți murim.

Închinătorii tăi pe pământ plâng  
Și totuși, tu de milă ne dai învierea.  
Sărut-mâna, Tată, îți mulțumim,  
Din morți ne dai viață și trăim!

Nu toți suntem oameni, mai sunt și răi.  
Dă-le, Tu, putere, să creadă și ei!  
Să creadă în tine, toți trăim.  
Așa zice cartea. Ție îți mulțumim!

Credem în crucea ta de suferință,  
Slava ta e jertfa de calvar,  
Calendarul vieții, Tu ești în noi.  
Sărut-mâna, Tată, te iubim!

## Pescari de oameni

Am învățat să merg la râu,  
Să tac în trupul meu și să sprind pește.  
Îmi pare rău, dar nu e pește viu...  
Am învățat să intru gol în apă.

Peștele sărat e pește proaspăt.  
Peștele proaspăt are gust sărat.  
Am învățat să caut peștii mari,  
Sărați, dar sunt pești proaspeți.

Am învățat să intru-n râu.  
În râu am învățat multe lucruri:  
Să-not și să stau de vorbă cu peștii.  
Peștii mari și peștii mici sunt vii.

I-am învățat să nu se supere,  
Dacă nu mai au apă în râu.  
În nisip e mai bine pentru ei,  
Și ei mi-au spus că e mai bine-n apă.

## Scrie scrisoarea mea

Părul alb nu obosește capul.  
E drumul meu și-al tău, scrie!  
Afară e soare, e cald, e bine.  
Nu e târziu când te naști din nou.

Știu că nu e târziu nici când mori.  
Bunicul și bunica cred amândoi.  
E bine să-l cunoști pe Dumnezeu,  
Ei trăiesc viața lor în somn.

Izvoul lui Hristos curge în noi.  
Mai târziu sau mai devreme toți murim.  
În timpul vieții tu să crezi,  
Trupul nu moare, învie în Hristos.

Nimic nu-i bun în viață!  
Izvorul lui potolește setea.  
Adevărul te face să crezi.  
Închină-te în duh și-n adevăr!

## Deșteptul

Am auzit de la alții  
Că tu știi să scrii versuri  
Mai mult decât alții,  
Care nu vor să scrie nimic.

Am auzit de la ea că tu știi  
Limba română corect.  
Mai bine decât alții care vor muri.  
Ei nu văd adevărul scris.

Am auzit de la alții  
Că tu știi să taci  
Și crezi în adevărul scris  
Mai mult decât alții.

Am auzit de la alții  
Că eu știu să scriu versuri  
Despre tine și despre alții.  
Tăcerea m-a trezit să scriu mereu.

## Umbra lor

Doamne, noi vrem viață  
Și moartea vrea oameni.  
Potopul nu-i potop  
Fără vânt și ploaie mare.

Strig și strigătul meu se-ntoarce-napoi.  
În trup e arșiță și plâns.  
Îmbracat sau dezbrăcați murim  
Încotro se duce sufletul din om?

Câtă carte să știu, ca să nu mor?  
Nu știu când mă nasc și când mor.  
Mă întreb: ce sunt eu fără tine?  
Lutul nu poate sta fără Dumnezeu!

Omul e umbră, trup muritor.  
Unde merge suflarea lui?  
În cer sau în țărână jos?  
Tu trimiți peste om un somn adânc.

Dar noi nu știm drumul spre cer.  
Cuvântul e călăuza noastră, Doamne!  
Mila ta ne cheamă la tine  
Îmbracă-ne să fim ai tăi, Doamne!

## **Ajută-ne, Doamne!**

Cine știe dintre oameni unde se duce viața  
Știm că sufletul și trupul sunt frați  
Doamne, dă-ne minte să te iubim  
Noi nu știm nimic despre noi!

Azi lucrăm și mâine murim!  
În pământ intrăm cu mâinile goale  
Ne strigăm pe nume, ne iubim  
Oameni suntem, de suflet nu știm.

Știm că tu ne-ai făcut din lut  
Și ne-ai dat suflare de viață  
Toți suntem umbră, de suflet nu știm  
Speranță avem, în cer ne-ntâlnim.

Tu ai scris în carte despre noi  
Că sufletul nu moare din om  
Sămânța, la glasul tău învie  
Ajută-ne, Doamne, să auzi glasul tău!

## Copacii mor în noi

Amurgul serii e în trup,  
Zăpada se topește stând.  
Oameni se jelesc, se plâng,  
Și dorul lor se adună în trup.

Să zicem că timpul a-ntârziat  
Nu e treaba mea sau a ta azi,  
În ring vedem copacii verzi  
În trunchi vedem urma lor azi.

Câtă minte trebuie să avem  
Dar nu e treaba mea sau a ta,  
În ring copacii se văd verzi,  
Doamne, dă-ne înțelepciunea ta.

Copacii verzi trăiesc în om  
Omul nu știe nimic despre el  
Azi suntem oameni și mâine țărână.  
De ce e așa știe Dumnezeu.

## Noi suntem viii și morții

Trupul e țărână, e hoit  
În mormânt suntem chiriași.  
Sufletul e sărbătoare toamna  
În coarne la taur e puterea!

Pământul dă roade, dar eu mor,  
Să fie doar o cursă pentru mine?  
Din fân și paie nu se face grâu,  
În urmă rămâne o grea amintire.

Doamne, aș vrea să rămâi cu mine,  
În groapă nu știu dacă e bine  
Dar știu că tu m-ai făcut din țărână  
Cu tine vreau să fiu pe veci.

Nu e târziu când aprinzi lumina  
Și nu e târziu când Tu o stingi  
De tine depinde, suflete, dragă  
Să aprinzi lumina și să învingi!

## **Ține la viața ta!**

Vedem marea întinsă, albastră,  
Dar nu putem lua nimic din ea  
Cu ochii noștri nu putem vedea  
Mintea e baza, ține la viața ta!

Stai! Nu te arunca în largul ei!  
Moartea nu te face mai deștept  
Mulți au încercat și râzând, au murit,  
Și în urmă, multă lume a plâns.

Mintea nu stă în buzunare,  
Și nici norocul nu stă în drum,  
Dacă ar fi așa, toți l-ar cumpăra.  
Dacă iubești viața, iubești pe Dumnezeu.

Bătrân sau tânăr, toți murim.  
Credința e de multe vremuri.  
Întoarce-te din drumul rău!  
Întoarce-te la Dumnezeuul tău!

## **Natura e în om!**

Natura e în om, trăiește,  
Vara sau iarna, o iubim.  
Credința în Dumnezeu crește  
Acolo sus cineva te iubește!

Copile, nu uita sfatul meu!  
Nu e mai dulce nicio hrană  
Decât cuvântul meu dacă-l urmezi.  
Lapte din sânul meu să bei!

Norii se fac colaci pe cer,  
Și tu te bucuri dacă-i vezi,  
Din el curge apa pe pământ.  
Deschide ochii să vezi cine le-a făcut!

Căldura coboară jos din cer  
Ca tu să te bucuri de ea  
Dar mai bună decât căldura  
E Dumnezeu în viața ta!

## Judecă și tu!

Păianjenul e înțelept, are otravă,  
Stă liniștit în colț, pe tavan.  
Dacă l-ar ști împăratul în casă  
l-ar omori și nu i-ar da șansă.

Furnica e mică, minte are în cap  
Și vara își strânge hrana, nu stă la cântat,  
Învață de la dânsa, nu sta nepăsător!  
În curând Domnul vine! Cere-i ajutor!

Cocorii toamna zboară spre țările calde  
Trestiile-nalte rămân pustii și goale  
Gândește-te, tu, dragă!  
Viața ta e mai scumpă decât a lor.

Sfârștul vine, e chiar pe drum  
Stăpânul vieții strigă în cer acum  
Focul, potopul vine, atunci nu mai e timp.  
Amarul și durerea, copiii noștri plâng!

## **Doamne, dă-ne crezul!**

Nu e greu să știi durerea,  
Slab în duh e omul!  
Pomul, dacă e uscat  
Îl așteaptă focul.

Nu e greu să ții credința  
Slab în crez e omul!  
Dacă omul nu se roagă,  
Îl așteaptă focul!

Nu e greu să știi durerea,  
Slab în minte-i omul,  
Dacă tu nu te mai rogi,  
Unde-ți este crezul?

## **Doamne, deschide raiul!**

Poate zici că nu te doare  
Cât de grea e soarta,  
Astăzi poate vine Domnul?  
Pune-ți întrebarea.

Dacă nu îți pare rău,  
La El este soarta.  
Copile, nu te îndoi!  
Domnul e viața!

Cu viața sau cu păcatul?  
Unde-ți este capul!  
Astăzi sau la noapte vine  
Unde-ți este soarta.

Știi că în urmă e război,  
Nu uita cuvântul!  
Adevăru-i Dumnezeu!  
Vine acum sfârșitul!

## Iubirea rămâne iubire

Nu-i de-ajuns să crezi în Domnul,  
    Și păcătuiești mereu,  
    Asta nu mai e credință  
    Supărând pe Dumnezeu.

Nu vezi moartea cum te fură  
    Și ai pierdut ce-ai câștigat.  
    Când se termină mosorul,  
    De mâini singur te-ai legat.

Dacă crezi că n-ai păcate,  
    Și nu îți iubești părinții,  
    La cine rău ai făcut,  
    Tu singur te-ai prăpădit.

Dumnezeu să-ți dea cu sacul  
    Pricepere în capul tău!  
Să rămâi cum te vrea Domnul  
    Sincer ca stăpânul tău!

## Mântuirea e a ta

Cerul și pământu-i tânăr.  
Crede-n Domnul! Nu uita!

El e jertfa de iertare  
În ceruri e barca ta.

Orice mare împărat  
Pe pământ e muritor,  
Dar din toți, tu ești alesul  
Dacă crezi cuvântul său.

Nu poate aduce anul  
Ce poate aduce clipa,  
Dacă azi te-ai hotărât,  
Tu sufletul ți-ai păzit.

Pasu-i greu, El te ajută,  
Tu ești fiu de împărat.  
Azi în cer s-a deschis poarta  
Și sufletul ți-ai salvat.

Nu zice că ești prea tânăr  
Sau bătrân, și nu mai poți  
Uite-așa se pierde omul  
Și în iad merge voios.

Poate zici că tu ești totul  
Tu ești tare pe pământ  
Nu te înșela, creștine!  
Pe tine cine te-a făcut?

Dumnezeu e creatorul  
Jos aicea pe pământ,  
Și în cer este-mpăratul  
Vezi cine te cheamă sus!

Dacă știi, creștine dragă,  
Cine e salvarea ta,  
Îngenunchează acuma,  
Și în cer tu vei intra!

Moartea nu e o plăcere,  
E durere-n viața ta  
Dar gândește-te acuma,  
Numai el te va scăpa!

Omul râde dar și plânge  
Aici jos pe-acest pământ  
Numai El îți e salvarea  
Dacă crezi în Duhul Sfânt.

Ce iubire minunată  
Să te cheme Dumnezeu!

Tu doar să zici „da”  
Ți-ai salvat sufletul tău.

Poate zici că ai credință  
Chiar de la părinții tăi.  
Dacă ei n-au citit Cartea,  
Au ales alți Dumnezei.

Nu sta îndoit pe cale,  
Să refuzi pe Dumnezeu.  
Vezi că ai o șansă-n viață  
Să-ți salvezi sufletul tău.

Azi e bine, mâine nu.  
Nu-ți pune-n cui chemarea  
Asta-i goană după vânt.

Dumnezeu nu a dat colaci  
Pentru sufletul tău jos,  
Și-a dat trupul său pe cruce  
Netezindu-ți calea jos.

Hai, nu mai întârzia!  
Și Hristos din cerul sfânt  
Te va învia din mormânt  
Cum arată Duhul Sfânt.

Ce comoară minunată  
Să te cheme Dumnezeu!  
Nu oricine are minte  
Să creadă-n cuvântul său.

Doamne, tu m-ai fermecat  
Să nu mai iubesc pe altul  
Tu pe mine m-ai creat.

Tu mi-ai spus că mă iubești  
Și eu azi sunt încântat,  
Îți preiau trupul în brațe,  
Trupul pe care l-ai creat.  
Amin.

Iată acum plec la drum,  
Tu să fii volanul meu!  
Cred în jertfa Ta prea sfântă,  
Tu ești Dumnezeul meu!

Trupul Tău să fie-n Tine  
Și al meu în trupul Tău!  
Tu mare și eu mai mic  
Jos să fim nedespărțiți.  
Amin.

## Cuvântul e puterea

Minciuna nu e brazdă,  
Nici plug de arat.  
O sapă să ai și-un fluier  
De cântat.

Dar asta nu doare.  
Tu, care citești,  
În cârje nu se suie  
La El în cer să-l vezi.

Acum l-adoarme somnul.  
Poteca nu o vede.  
În grea luptă e omul,  
Păcatul când nu-l vede.

Mă doare și nu plâng,  
Sudoarea e sudoare,  
Când strugurii sunt în lin,  
Mintea e una și tu ești în ring.

## **Încearcă și tu!**

Încearcă, nu e greu,  
    Fabrica e moartă  
    Și omul cade jos.  
Încearcă, nu e greu!

Păcatul e în floare,  
Când tu nu te trezești.  
    Fabrica e-nchisă  
Și oamenii mor afară.

Și plâng mereu, plâng,  
    Soarta nu mi-o știu.  
    Dorința e mare:  
Și eu în cer s-ajung!

Și plâng mereu, plâng,  
    La El în cer s-ajung.  
    Dorința e mare:  
În cer la El s-ajung!

## Viața nu e balon de jucărie

De multe ori ne jucăm cu viața.  
Copii suntem cu toții, greșim.  
Plăcerile-s ispite, noi păcătuim.  
Păcatele ucid, noi toți murim.

Oamenii se ucid și se otrăvesc.  
Tu, nu compara viața cu necazul!  
De vrei s-o cumperi, n-o găsești.  
În lume n-o găsești, umbli degeaba!

Viața nu se vinde, nu e-n buzunare.  
Azi ești în putere, mâini în baston.  
Azi ești tânăr, mâine-mbătrânești.  
De ce e-așa? Știe Dumnezeu.

Viața e un dar de la Dumnezeu.  
Nu etse viața ta balon de jucărie:  
Să urci în sus și să cobori cu scara.  
Viața e un dar de la Dumnezeu. Iubește-o!

## Băutura ucide oameni

Mulți pleacă de-acasă la plăceri,  
Să zică alții: „Bravo lor!”  
Nu știu că plăcerea aduce moartea,  
În urma plăcerii alții oftează.

Plec de la București la Pitești.  
Băutura e mai bună la Pitești,  
Să zică alții: „Bravo băieți!”  
Ei nu știu că băutura e moartea lor.

Alții bagă-n gură ce vor ei:  
Sarmale, fripturi și prăjituri.  
Când vine, moartea nu-i întreabă:  
Ce-ai în burtă? Sătui mor.

Acum e vremea să răspunzi  
De viața ta care ți-o spurci.  
Mai ai o șansă să răspunzi,  
Tu vrei viață sau băuturi?

## Scapă de blestem, fumatul

În trudă nu-i nimic nou.  
E buruiană s-o cumperi pe bani.  
Așa gândești, suflete de om,  
Să bagi în tine otravă și să mori.

De ce ai minte? Nu fi dușmanul tău!  
Mai bine un pahar cu apă  
Decât buruiană și să mori!  
Judecă tu, până nu-i târziu!

Nu te lua la trântă cu buruiana,  
Fii mai deștept decât ea!  
De ce să-și verse otrava în plămânii tăi  
Și alții să plângă la capătul tău?

Pătura-i curată dacă ți-o speli.  
Nu te lipsi de sănătate,  
Fumatul e condamnare la moarte.  
Buruiana nu te face om!

## Bătrânețe, haine negre

Bătrânețe, haine negre  
De ce-ai venit la noi?  
Mai târziu sau mai devreme  
Oamenii merg în baston.

Bătrânețe, bătrânețe  
Nimeni nu te-ar fi dorit.  
Greșeala a fost păcatul.  
Adam în Rai a greșit.

Bătrânețe, haine negre  
Nimeni nu te-ar fi dorit.  
Bem păcatul cu paharul  
Și pe pământ toți murim.

Bătrânețe, haine negre,  
Toți s-ascultăm de cuvânt,  
S-o luăm de la-nceput,  
Ca să-nviem din mormânt.

## **Fă război cu moartea**

Ostași, în față e război,  
Mintea e mare și glonțul mic.  
În față e mistrețul, nu te juca!  
Arma ține-o în mână, nu la spate!

În pădure e condamnarea ta.  
Nu te juca cu prețul: ori tu, ori mistrețul!  
Arma ține-o înainte, nu trage în tine!  
Glonțul e mic; unde e mistrețul?

Mistrețul e în față, glonțul nu iartă.  
Pădurea e deasă, glonțul nu iartă.  
Ai grijă de tine, mistrețul vine!  
Armă ai în mână, nu trage în tine!

Pădurea e deasă, mistrețul e-n față,  
Trage foc de armă! Glonțul e mic.  
Viața e scumpă, nu-ți fie frică!  
Mistrețul e-n față, moartea nu iartă.

## În trup ai război

E luptă mare, e război în trup.  
Desculț nu poți lupta, e moarte.  
Coiful să-l ai pe cap, mintea.  
Glonțul care ucide e limba.

Din start oprește gura!  
Arma ta e în mână, adevărul.  
În război e greu, omul omoară pe om.  
Dușmanu-i de temut, nu te da bătut!

Dușmanu-i mare, nu te da bătut!  
În marș să mergi pe stradă.  
Salută dușmanul, nu te da bătut!  
Acum e război, mâine ai învins.

## Cu trupul meu

Știu că tânăr sau bătrân, timpul nu iartă.

Împăratul și săracul sunt muritori.

Și mai știm că groapa îngroapă vârsta.

Orice luptă e necaz și somn.

Să privim cu ochi liberi adevărul.

Cât de trist e duhul din om!

De ce se-ntâmplă așa? Nimic nu știm.

Acum sau mai târziu, toți murim.

Cine caută viața, să o caute,

Dar nu cu buzunare goale.

Lupta e luptă, în trup suferim.

Credința face diferența în om.

La sărac toți îi pun în cârcă

Și nimănui nu-i pare rău.

Zi la înțelepciune sora ta,

O mână harnică spală pe alta.

## Primăvara la țară

Un gândac mic stă la plajă primăvara.  
În pământ nu-i nimic semănat.  
Pământul nu e arat la țară,  
Pământul doarme, de muncă a uitat.

Bălăriile cresc, satul e sărac.  
Sus pe nori e război, e fabrică goală  
Și forma pământului la țară e tristă,  
Și dinozaurii sunt tot mai mici.

În brazdă greierii cântă în loc de sămânță,  
Și umbra serii coboară peste sat.  
Îmi place mult să fim la oraș.  
La țară cântă greierii în loc de sămânță.

În știință se caută dolari mereu,  
Poate că fără muncă se fac mulți bani...  
Îmbrăcați sau dezbrăcați suntem toți la modă  
Peștele se strică de la cap primăvara.

## **Fără Dumnezeu putrezești**

Doamne, mă gândesc și tac.  
De ce învățăm tot și murim?  
Și nu știm nimic despre viața noastră,  
Unde se duce viața din trup.

Trupul e ca un motor uzat:  
Se termină benzina, viața a plecat.  
Țărâna e țărână, cere oameni.  
Ca soarele la amurg omul dispare.

Omul e ca o umbră, nu-l mai găsim  
În târg sau seara la plimbare.  
Am zis la trup: nu ești nimic!  
Ce-i cu atâta fală în oasele tale?

Fără suflare trupul nu-i valoare.  
Țărână suntem, țărână vom fi.  
În carne și oase te dai mare.  
Dacă vrei ziua de mâine, de Dumnezeu depinde.

Doamne, ce e omul pe pământ? E o floare.  
Plânge, râde, iubește și moare.  
Doamne, eu nu vreau să mor niciodată!  
În tine cred și-n tine am speranță!

## Copilărie, unde ești?

Rău îmi pare că sunt bătrân,  
Nu mai sunt cum eram odată,  
Când piatra o spărgeam în mâini  
Și credeam că din ea curge apă!

Aș vrea să dau timpul înapoi,  
Să fiu copil cum eram odată.  
La trântă să mă iau cu alți copii,  
Cu drag să mă tăvălesc în iarbă.

Când loveam cu piciorul în balon  
Și fugeam după el să-l prind,  
Cădeam, râdeam și mă ridicam.  
Doamne, ce minte de copil aveam!

Doamne, unde s-a dus copilăria mea?  
Aș vrea din nou să mă-ntâlnesc cu ea,  
S-o strâng în brațe și să plâng!  
Iubirea rămâne iubire, dar eu sunt bătrân.

## Nu gândi greșit în viață

Când m-am născut, nu am știut nimic.

Viața mi-a fost ca o jucărie:

Cu mintea slabă, cu nasul pe sus,

Bărbat îndesat cu mustăcioară.

Credeam că eu sunt cel mai frumos,

În călcâie mergeam pe stradă.

Dar hoțul de timp nu-mi zicea nimic,

La birt și la discotecă mergeam des.

Nu mă săturam de băutură

Carte știam mai mult decât toți.

Și anii mei zburau ca păsarea-n nori

Deșteptul de mine nu credeam că mor...

Și dacă mor, cine nu moare?

Tânăr sau bătrân în țărână merge.

Cine poate-mi lua viața oare?

Când eu sunt viu și stau în picioare!

Așa am zis și am greșit.

Credeam în mine și ca mine nu e altul.

Acum stau întins în coșciug,

Îmi pare rău, ca mine să nu mai fie altul!

## Nu e bine să fii demon

Nu e bine să te dai bătut,  
Doborât, manipulat de altul.  
Omul moare, dacă nu gândește.  
Să fii cu capul și cu mintea-n vânt!

Păcatul condamnă la moarte  
Și te obligă să devii demon.  
Știind că ziua și noaptea sunt pereche,  
Dar niciodată nu se iubesc.

Satan în minte te îndeamnă:  
Mai e încă timp de fumat  
Sau să bei o cafea la masă,  
Și să-i faci cu ochiul la o damă.

Toți suntem datori să murim,  
Dar trebuie să biruim moartea.  
Dacă-l iubești pe Dumnezeu, te iartă,  
Să nu te lași cârmuit de soartă!

În viață Satan se răzbună,  
Târcoale dă și face spume.  
El caută pe cine să înghită.  
Nu fă pofa lui și vei învinge!

## Viața e ca o pătură pe care ți-o speli

Mă-ntreb și mă gândesc singur,  
Cu palmele mă lovesc mereu.  
De ce moartea vine la oameni  
Și oamenii moartea n-o doresc.

În groapa toți intrăm.  
La cap punem crucea de piatră sau de lemn,  
Țărâna să fie mai ușoară  
Și somnul la toți să fie mult mai dulce.

Te-ntrebi muritorule de ce mai plângi,  
Când moare-un muritor de rând,  
Când zilele i s-au sfârșit?  
Și ție mâine îți vine rândul.

Sfârșitul zilelor e ca o umbră.  
Viața e o pătură pe care tu ți-o speli.  
Depinde de tine dacă vrei să mori.  
Prin credință vei urca la cer.

## De ce e omul fără viață?

Spânzurat de mine nu vreau,  
Nici piedică nu mi-aș pune azi!  
Dacă am minte în cap,  
Să mă las strivit de dragul meu?

Când zarul nu mai este același zar  
Pământul prelucrat este viață.  
Dar noi, unde vom fi atunci?  
E târziu când omul nu-i la locul lui.

Mă-ntreb să fiu întrebat de altul:  
Unde sunt oamenii din trecutul vremii?  
Unii zic ce știu: În țărână.  
Beția nu se măsoară cu mintea umană.

Alții zic că viața rămâne în oase.  
Dacă stigi la oase, nu răspund.  
Comunicarea e la Dumnezeu.  
Sufletul rămâne ascuns, îl știe numai El.

## Stejarul din grădină

Stejar bătrân, stejar din grădină!  
La umbra ta citesc ziarul  
Și seara târziu privesc la lună.  
Aș vrea să fiu și eu ca ea, pe cap să am cunună.

Stejar bătrân, rău îmi pare,  
Tu ești bătrân și frunza-ți cade!  
Iar eu acum în baston,  
Mă uit pe cer, la stele.

Tu, care citești această poezie,  
Și eu am fost tânăr ca tine  
Îți dau sfat: să nu te abați din drum,  
Fii mai deștept ca mine o secundă!

Știința de ieri și de azi e Scriptura.  
Înțelepciunea e gospodăria vieții pe pământ.  
Să ai în tine dragostea credinței,  
Nădejdea învierii și vei fi fericit.

## Vreau să fiu iar copil

Bătrânețe, bătrânețe  
Să nu mai vii pe la noi!  
Ne-ai furat copilăria  
Și ți-ai bătut joc de noi.

De-ar veni ca o furtună  
Tinerețea-n viața mea,  
Aș da haina de pe mine  
Să scap de povara ta.

Bătrânețe, bătrânețe  
De ce ești atât de rea?  
Mi-ai furat copilăria  
Și-ai intrat în viața mea.

Doamne, cât de rău îmi pare,  
N-am știut să mă păstrez!  
Păcatul mi-a lăsat rană,  
Rău mă doare și oftez.

Bătrânețe, bătrânețe  
Gem în trupul meu de lut,  
Ca să mă mai nasc o dată,  
Cum eram al mamei fiu!

## Piatra din piatră

Sunt piatră din piatră  
Din cuvânt m-am născut  
De vânt am fost împinsă  
Din cer am coborât.

Să vadă pietrele din pietre  
Cum a fost de greu  
Eram doar unul singur  
Și toți voiau să mor.

Eu nu m-am închinat  
Cupelor cu vin  
Nu eram din lumea aceasta  
În cer Eu sunt stăpân.

Și toți loveau în mine  
Și pietrele au plâns  
Am fost bătut în cuie  
Și pe o cruce întins.

Din cer cobori piatră!  
Puțini au înțeles  
Că piatra coborâtă  
E însuși Dumnezeu!

## Fedeleşul din pădure

La stejarul din pădure  
Este mare fedeleş,  
Păsările-s bucuroase  
Cum niciodată n-au fost.

Se mărită cucuveaua  
Cu-n băiat de viţă mare,  
Tot din neamul păsăresc.

La stejarul din pădure  
Este mare fedeleş,  
La vioară cântă barza,  
Şi la cobză un broscoi.

Vulpea e cucoană mare,  
În pădure n-o găseşti  
Nunii vin din alte sate,  
Câinii latră în coteţ.

La stejarul din pădure  
Este mare fedeleş,  
Toţi beau vinul cu ocaua  
Şi Scriptura n-o citesc.  
Ursul bate, bate-n tobă,

E alai cum n-a mai fost.  
La stejarul din pădure  
Este mare fedeleş.

Bufnița căzu în groapă,  
Bufnițoiul lângă ea.  
Doamne, parcă e blestem!  
Toată lumea face așa.

La stejarul din pădure  
Este mare fedeleş,  
Fumatul este la modă  
La viață nu gândesc.

La stejarul din pădure  
Călugării vin de zor.  
Se bea vinul cu ocaua,  
În cer nu mai vor să zboare.

La stejarul din pădure  
Toți în minte rătăcesc,  
Căci ziarul e la modă  
Și Scriptura n-o citesc.

La stejarul din pădure  
Este mare fedeleş.  
Dacă nu citim Scriptura,  
Toată pădurea ia foc.

## De trei zile plouă-n sat

Plouă, plouă și iar plouă  
De trei zile peste sat.  
Primarul se plimbă-n barcă,  
Tot satul lui s-a-necat.

Lupii ies la urlătoare,  
Le-o fi și lor ca și nouă foame.  
Oamenii se uită spre cer plângând,  
Ne-am înrăit, nu mai suntem buni.

Lacrimi se varsă peste obraji,  
Mai îndură-te de noi, Doamne!  
Vitele se-ngropară de vii în mâl  
Și casele merg la vale pe drum.

Dumnezeu se-ndură iar de oameni,  
Și soarele se-arată pe deal.  
Dumnezeu iar arată îndurare,  
Noi suntem răi și muritori, Doamne!

## Lenevia nu se plătește

Unde stă lenevia-n om  
În minte, în oase sau în măduvă?  
Întristarea m-a făcut să tac,  
De supărare am rămas sărac.

Să dăm lenevia de-a dura,  
Nu putem, e grea.  
Toți de muncă cască gura  
Și puțini vor să scape de ea.

De lenevie e plin satul.  
Să dormi în câmp  
Nimeni nu te plătește.  
Știu că lenevia în om e cancer.

Ulciorul nu merge des la fântână,  
O dată și-o dată tot se sparge.  
Trebuie să-ți faci plinul ziua.  
În cămară șobolanii joacă sârba.

În oase e frig și carnea putrezește.  
Învață-ne să te iubim, Doamne!  
Căci lenevia ne face orfani.  
Doamne, dă-le minte celor săraci.

Învăță-ne să te iubim în trup.  
Știm că viața este ca o umbră.  
Azi suntem vii și mâine morți,  
În tine e speranța, Doamne!

## **Berzele zboară, sunt oameni**

Berzele-n zbor sunt gata.  
Ele caută primăvara plata.  
Berzele zboară în albul cer,  
În barcă e omul în mintea lor.

În om e frig e și teamă.  
Toți uităm că Dumnezeu e-n om.  
În duh și adevăr să trăim,  
Zilele trec și noi murim.

Auzi chemarea ca berzele toamna.  
Tu închină-te în duh și adevăr,  
Că așa închinători dorește El.  
Și toți să ne bucurăm de adevăr.

Icoană să te vedem în ochi,  
Pentru tine să trăim în trup.  
O cană plină trecută prin tunel,  
Bătut și chinuit ai fost Tu pentru noi!

Aud chemarea ta ca berzele toamna.  
Venirea Ta și înălțarea e gata.  
Și toți muritorii te-așteptăm în duh.  
Noi credem așa cum tu ne-ai spus.

## Noul Testament

Îngroapă-mă-n duh să te am.

Născut să fiu din nou.

La râul Iordan e mama și tata

Și tu să fii acolo să te am.

În ochii mei mă văd lenevit și trist.

În barcă să fiu și tu să fii la cârmă,

Așa cum berzele pleacă din cuibul lor

Și primăvara ta să fie-n trup la mine.

Venirea și arătarea ta e-n om,

Și zborul va fi o flacără de foc.

Salavarea și sărbătoarea e-n rana ta, Doamne.

Ajunge cât ai suferit pentru noi!

Învăță-ne să-ngenunchem azi,

Cuvântul tău e viață-n trup

Și crezul e binecuvântarea ta în noi.

Binecuvântează toată lumea azi!

## Cântarul face dreptate

Cântarul face dreptate.  
Dacă-i pui în cârcă mult,  
El arată adevărul.  
N-are gură, este mut.

E cântar, el face pace.  
Ai tu gură să fii mut.  
Ești pe drum sau ești acasă  
Fii curat, cum te-ai născut.

Cântarul face dreptate,  
Fii atent cum cântărești.  
Și la stânga și la dreapta  
El te-arată așa cum ești.

Ai grijă cum stai de vorbă  
Cu Duhul Sfânt pe genunchi,  
Căci atunci lucrează Domnul,  
Tu s-ajungi în cerul sfânt.

## Săracul

Săracul nu are casă,  
Nu are masă, nu are pat.  
Afară când bate vântul,  
Doarme săracul în canal.

Săracul nu are bani  
Hrană strânge din gunoi.  
Când afară bate vântul,  
Paiele-i sunt așternutul.

Doamne, ce rău e-n canal,  
Fără casă, fără bani!  
Și cu duhul supărat  
Doamne, rău m-ai blestemat.

## Poezia vremii

Florile sunt flori

Roșu mac aprins  
Doamne, învață-ne  
Să iubim culorile lor  
Amurgul serii  
Se varsă peste vară  
Toamna trece în zbor  
Vara suntem noi

Ai citit poezia ta,  
E târziu, scoală-te!  
Eu și tu suntem poezia  
Vremii.

De ce nu bei?  
Azi și mâine,  
Din dragul scrisului  
Vezi adevărul zilei.  
Toți suntem flori,  
Toamna murim în vis.  
Mare, mare scrie adevărul.  
Citește, ridică-te și vezi!  
Am băut din apa vremii

Și nu m-am săturat.  
Iarna vine, vara dacă taci, vezi  
Fierul în mina rece plânge.

## Oamenii sunt de ciocolată

Oamenii sunt din ciocolată,  
Le place unora și altora să moară.  
Toți în vitrină vor moartea lor.  
Adio ziua de azi, mâine e târziu.

Oamenii sunt din ciocolată  
Nimeni nu vrea să fie vrednic.  
În pași, văd iubirea vremii.  
Nu toți înțeleg scrisul.

Oamenii sunt din ciocolată.  
E dulce amarul când nu-l vezi.  
Tu alergi și bine faci că alergi!  
E dulce amarul când nu-l vezi.

Oamenii sunt din ciocolată.  
Iubesc, vorbesc și cresc.  
Oamenii sunt din ciocolată,  
Vara și iarna în apă se topesc.

## Ploaia

Ploaia e ploaie, când norii se strâng.  
În crâng adoarme câinele colac.  
Norii se ciocnesc și fulgere se nasc.  
În crâng adoarme câinele colac.

Plouă, plouă des pe pământ uscat.  
În crâng adoarme câinele colac.  
Din cer cade ploaia pe pământ uscat.  
Norii se ciocnesc și fulgere se nasc.

Plouă, plouă, ape se revarsă,  
În cer tuna, norii se ciocnesc.  
Plouă, plouă, ape se revarsă.  
Șuvoaie mari peste șanțuri trec.

Plouă, plouă, pământul e udat  
Peste tot e apă, satul e-necat.  
Apele în cale, podul e dărâmat,  
Sătenii în alertă, totul e-necat.